

Džiugas

Už pusmylio nuo kelio, einančio iš Telšių į Alsėdžius, keleivio akis patraukia aukštas kalnas, žmogaus rankos supiltas, kaip tai rodo apvalainas kūginis pavidalas ir žemės rūšių vienodumas visuose jo sudėties sluoksniuose. Tų apylinkių liaudis šį piltinį kalną vadina Džiugo kalnu, o tasai buvęs kažkoks Žemaičių riteris, kuris dar gyvas būdamas savo rankomis supylęs tą piliakalnį ir paskyręs jį sau už kapą. Džiugo kūnas ilgą laiką buvęs (taip žmonių padavimas sako) saugomas velnių, su kuriais kitados gyvenęs didelėje draugystėje. Su jų būtent pagalba Džiugas pridaręs narsumo stebuklą: pats vienas aibes kryžiuočių savo geležine kuoka išmušęs, šimtamečius ąžuolus laužęs it nendres ir dangų remiančius kalnus vertęs. Tai jis iškasęs Telšių ežerą ir prie jo pačias pirmąsias sodybas įkūręs.